

Schiereiland

Jan Zwaaneveld

Schiereiland

Bizarre verhalen

Voor Cilja

(c) 2024 Jan Zwaaneveld
Alle rechten voorbehouden
Foto omslag via Pixabay
Foto auteur: (c) Cilja Zuyderwyk
NUR 303
ISBN 9789465011844

"You must unlearn what you have learned."

(Master Yoda)

Dat er liefde is

Je weet toch dat er liefde is als een paradijsvogel, exotisch en kleurrijk, in een landschap met exploderende bloemen en wonderlijke, spannende geluiden. Liefde als een reis door verre, onbekende landen. Je weet toch dat er liefde is

als de huismus die iedere dag je tuin bezoekt, onopvallend, maar altijd aanwezig, tsjilpend op de schutting, hippend door je verwilderde tuin, scharrelend tussen de broodkruimels, broedend onder de dakpannen van je huis.

Je weet toch dat dit liefde is. Dat er liefde is.

De rivier

Ik zat aan de rivier en mijn kindertijd ging voorbij terwijl ik keek naar vallende sneeuw en langs vliegende meeuwen. Ik herinnerde me weinig: een vliegenzwam, het kolenhok met Haantje Pik, een roepende koekoek aan de rand van de heide, een ree op een aardappelveld in de mist. Verder was alles wit.

Daarna ging mijn schooltijd voorbij in een dicht gelaste ijzeren kist. Een paar vage namen en een gezicht. Geen licht of lucht of geluid kon erbij. Maar *school's out forever*, ik was eindelijk vrij. Ik keek naar de over varende wolken en naar het water, het stroomde langs me heen als het leven, en ik keek naar de boten en de vogels, ze gingen voorbij en kwamen nooit meer terug.

Ik zat aan de rivier en er gingen jaren voorbij zonder erg. Het werd winter, lente, zomer en herfst. Ik keek naar de zwaluwen, hoe ze kwamen en gingen, ieder jaar weer. Tot het moment waarop ik het allemaal wist. Ik stond op en wilde gaan lopen, weg van het water, god weet waarheen. Naar later.

Precies op dat moment verscheen jij hier. We keken elkaar aan. Je liep naar de oever, wenkte me en riep: 'Waar ga je naartoe? Kom bij me zitten, aan de rivier!'

Vorbereidingen

De straatversiering, bestaande uit oerlelijke felgekleurde plastic ballen, kraakte en piepte in de wind. Ze hingen boven de smalle straat aan stalen koorden die tussen de huizen waren gespannen. Het geluid was al net zo afschuwelijk als die ballen zelf: klaaglijk, knerpend, kermend als een gewonde soldaat. Hij kreeg er de zenuwen van. Het motregende, de ramen waren bedekt met minuscule druppeltjes waar nauwelijks doorheen te kijken viel. Alleen een Turkse tortel liet zijn monotone gekoer horen, alle andere vogels zwegen. Het was 1 juli, maar het had evengoed 1 november kunnen zijn.

Jos had net even een kort rondje door de stad gelopen met de hond. Weer of geen weer, dat beestje moest er toch even uit. Thuis had hij daarna eerst zijn brillenglazen schoongemaakt met een velletje keukenrol en daarna het hondje afgedroogd. Het was nog erg vroeg, kwart over zes, en hij was niemand tegengekomen in de stad. Hij was door de winkelstraat gelopen, waar zowat de helft van de winkels leeg stond en de andere helft was gevuld met nikserige lifestylewinkels met namen als Appeltje, Loft 17, Lie-ve-ling, Het Lingeleven enzovoorts. Dergelijke winkels stonden vol met frutsels van allerlei aard waar niemand interesse in had en vaak kon je er koffie of thee drinken. De enige winkels die hier goed liepen waren de supermarkten en de drogisterijen. En de cafés natuurlijk, daar was het centrum mee bezaaid.

Hij vroeg zich vaak af wat hij hier eigenlijk deed, in dit stadje. Hij hield niet van mensen en niet van lawaai, en allebei die dingen waren hier in ruime mate aanwezig. Doordeweeks begon de kutherrie van de bouw- en klusbedrijven al om zeven uur 's morgens. In het weekend waren er altijd wel burens die

het een goed idee vonden om juist dan de schuurmachine, de cirkelzaag of de bladblazer eens ter hand te nemen. Op zomeravonden drong de stank van barbecues zijn huiskamer binnen en verdrong elke flinter frisse lucht. En dan waren er nog de feestjes en de festivals, die om een of andere onbegrijpelijke reden altijd in zijn directe omgeving plaatsvonden. Waarschijnlijk om hem te treiteren, zoals het grootste deel van de mensheid alleen leek te bestaan om hem te sarren.

Maar nu was het nog heerlijk rustig, op het knerpen van de straatversiering na. Daarom hield hij zo van de vroege ochtend: er was nog geen mens op straat, de zon kwam op, de vogels zongen. Dan genoot hij van zijn kop koffie en een klein ontbijt, dat meestal bestond uit een croissant met kaas en een mandarijn, waarna hij de diverse kranten en nieuwssites checkte op zijn telefoon. Maar daarna brak onvermijdelijk het moment aan waarop hij zich ging afvragen wat hij met de rest van de dag aan moest.

Tegen half acht leek het droog te zijn, dus besloot hij buiten op zijn balkon te gaan zitten om nog even te genieten van de vogels die, nu de regen was gestopt, ongetwijfeld zouden gaan zingen. Over de doorgaande weg verderop scheurden af en toe auto's langs van jongens met baseballpetjes die zich nog liever dood reden dan op hun werk te arriveren. Tussen de wolken zag hij een heel smal strookje blauw en hij stelde zich voor dat zielen in het hiernamaals door die smalle opening konden glippen om terug op aarde te komen. Tegelijkertijd kon hij het niet laten om te kijken naar de mensen die langzaam maar zeker op straat verschenen om naar hun werk of naar school te gaan. Het viel hem altijd weer op hoe lelijk de meeste mensen waren en dan realiseerde hij zich dat hijzelf er eigenlijk nog heel aardig uitzag. Ondanks dat was hij zeer onzeker over zichzelf en was hij niet goed in staat om relaties met mensen

aan te gaan, een paar uitzonderingen daargelaten. Er waren twee vrouwen en een viertal kinderen met wie hij goed kon omgaan. Van beide vrouwen hield hij, meende hij te weten, hoewel 'houden van' voor hem een zeer verwarrend begrip was. Beide vrouwen waren zijn zielsverwanten, maar van beide hield hij op heel verschillende manieren. Kinderen zijn onbegrijpelijke wezens, vond hij, die kunnen zomaar van je houden, om niets, zonder dat je daar iets voor hebt gedaan, net als dieren.

Onwillekeurig registreerde hij de zingende vogelsoorten. Iets bijzonders zat er niet bij, dat zou hem onmiddellijk opgevallen zijn, zelfs zonder dat hij er specifiek op lette. Tegelijkertijd keek hij naar de passerende mensen. Bijna iedere ochtend fietste er een man voorbij die geen hoofd leek te hebben, maar vandaag zag hij hem niet. Ongetwijfeld was dat gezichtsbedrog, maar een vreemde gewaarwording was het zeker.

Intussen maakte de bewolking geleidelijk plaats voor de zon. Hij had inderdaad gelezen dat het een zonnige en warme dag zou worden, maar ja, wat moest hij ermee. Hij hield niet van warme dagen, daar werd hij alleen maar loom van. Na een uurtje besloot hij weer naar binnen te gaan. Wat moest hij nu doen? Hij voelde zich moe en leeg, alsof alle energie uit hem was gezogen, dus ging hij naar de slaapkamer, trok zijn schoenen uit en ging op bed liggen. Nog een paar uurtjes slapen, dat zou hem goed doen.

Toen hij wakker werd was het tien over elf en voelde hij zich nog geen haar beter dan eerder die morgen. Hij had niet de energie om overeind te komen en uit bed te stappen. Hij pakte zijn telefoon, die hij naast zich op bed had gelegd, en checkte of er berichtjes waren van zijn vriendinnen. Niets. Blijkbaar hadden ze belangrijker dingen te doen dan hem een berichtje